

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA
CZWARTA SEKCJA

SPRAWA DURASIK przeciwko POLSCE¹

(SKARGA nr 6735/03)

WYROK – 28 września 2004 r.

W sprawie Durasik przeciw Polsce,
Europejski Trybunał Praw Człowieka (Czwarta Sekcja), zasiadając jako Izba
składająca się z następujących sędziów:

Sir Nicolas BRATZA, *przewodniczący,*

Pan M. PELLONPÄÄ,

Pani V. STRÁŽNICKÁ,

Pan J. CASADEVALL,

Pan R. MARUSTE,

Pan S. PAVLOVSKI,

Pan L. GARLICKI, *sędziowie,*

oraz Pani F. ELENS PASSOS, *zastępca Kanclerza Sekcji,*

obradując na posiedzeniu zamkniętym 7 września 2004 r.,
wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 6735/03) wniesionej przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej do Trybunału na podstawie art. 34 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności („Konwencja”) przez obywatelkę polską, panią Danutę Durasik („skarżąca”), 6 lutego 2003 r.

2. Polski Rząd („Rząd”) reprezentowany był przez pełnomocnika, pana J. Wołasiewicza z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

3. 18 lutego 2004 r. przewodniczący Czwartej Sekcji podjął decyzję o zakomunikowaniu Rządowi skargi dotyczącej długości postępowania. Na podstawie

¹ Wyrok ten stanie się prawomocny zgodnie z warunkami określonymi w artykule 44 § 2 Konwencji. Może podlegać korekcie wydawniczej.

artykułu 29 § 3 Konwencji zdecydował, że przedmiot skargi zostanie rozpatrzony równocześnie z kryterium dopuszczalności skargi.

FAKTY

4. Skarżąca urodziła się w 1951 r. i mieszka w Łodzi, Polska.
5. 4 listopada 1993 r. skarżąca wniosła do Sądu Wojewódzkiego w Łodzi pozew cywilny przeciwko Skarbowi Państwa - Szpitalowi w Zgierzu. Skarżąca domagała się odszkodowania i miesięcznej renty za szkodę, jaką poniosła w wyniku leczenia w Szpitalu w Zgierzu.
6. 5 listopada 1993 r. sąd zwolnił skarżącą z kosztów sądowych.
7. 20 marca 1995 r. sąd pierwszej instancji przeprowadził pierwszą rozprawę.
8. Następnie, rozprawy odbyły się 12 czerwca i 13 listopada 1995 r.
9. 27 listopada 1995 r. Sąd Wojewódzki w Łodzi wydał wyrok. Oddalił powództwo skarżącej. Sąd pierwszej instancji uznał, iż lekarze, których pozew dotyczył nie popełnili błędu, w związku z powyższym uznał, iż Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności za szkodę.
10. Skarżąca wniosła apelację od tego wyroku.
11. 28 lutego 1996 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Wojewódzki.
12. Sąd pierwszej instancji przeprowadził pierwszą rozprawę 2 października 1996 r.
13. Podczas kolejnych rozpraw, które odbywały się 29 sierpnia i 12 listopada 1997 r. sąd zarządził sporządzenie opinii przez biegłego i przesłuchał biegłego.
14. Podczas rozprawy, która odbyła się 23 stycznia 1998 r., strona pozwana zwróciła się do sądu o zarządzenie kolejnej opinii biegłego.
15. Pomiędzy 24 stycznia 1998 r. a 18 stycznia 1999 r. nie odbyły się żadne rozprawy.
16. Następnie Sąd Wojewódzki w Łodzi przeprowadził sześć rozpraw i 22 lipca 1999 r. wydał wyrok. Sąd pierwszej instancji ponownie oddalił powództwo.
17. Skarżąca wniosła apelację od tego wyroku.
18. Sąd Apelacyjny w Łodzi przeprowadził pięć rozpraw i 9 października 2001 r. wydał wyrok. Sąd odwoławczy uwzględnił apelację w części i zasądził na rzecz skarżącej 4 000 złotych odszkodowania. Sąd stwierdził, między innymi, że lekarze nie działali z należytą starannością, w konsekwencji Skarb Państwa był odpowiedzialny za szkodę poniesioną przez skarżącą.
19. 29 stycznia 2002 r. skarżąca wniosła kasację do Sądu Najwyższego.
20. 29 października 2002 r. Sąd Najwyższy odrzucił jej kasację.

PRAWO

I. DOMNIEMANE NARUSZENIE ARTYKUŁU 6 § 1 KONWENCJI

21. Skarżąca zarzucała, że długość postępowania była niezgodna z wymogiem „rozsądnego terminu” przewidzianym w artykule 6 § 1 Konwencji, który w omawianym zakresie brzmi następująco:

„Każdy ma prawo do ... rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie przez ... sąd...przy rozstrzygnięciu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym.”

22. Rząd zakwestionował ten argument.

23. Okres podlegający rozpatrzeniu rozpoczął się 4 listopada 1993 r. i zakończył 29 października 2002 r. Postępowanie trwało zatem prawie 9 lat.

A. Dopuszczalność

24. Trybunał zauważa, że niniejsza skarga nie jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 35 § 3 Konwencji. Zauważa także, że nie jest ona niedopuszczalna na jakiegokolwiek innej podstawie. Dlatego też musi zostać uznana za dopuszczalną.

B. Przedmiot skargi

25. Trybunał przypomina, że rozsądna długość trwania postępowania musi być oceniona w świetle szczególnych okoliczności sprawy i z uwzględnieniem kryteriów ustalonych w orzecznictwie Trybunału, w szczególności stopnia złożoności sprawy, postępowania skarżącego i właściwych władz oraz wagi postępowania dla skarżącego (patrz, m.in. wyrok *Frydlender przeciw Francji* [GC], nr 30979/96, § 43, ECHR 2000 - VII). W sprawach dotyczących stanu cywilnego, należy brać pod rozwagę znaczenie postępowania dla skarżącego, wymagana jest też szczególna staranność ze względu na możliwe konsekwencje, jakie może mieć nadmierna długość postępowania, przykładowo na korzystanie z prawa do poszanowania życia rodzinnego (*Laino przeciw Włochom* [GC], nr 3158/96, § 18, ECHR 1999-1).

26. Trybunał często stwierdzał naruszenie art. 6 § 1 Konwencji w sprawach podobnych do niniejszej (zobacz sprawa *Frydlender*, cytowana powyżej).

27. Po zbadaniu całości przedłożonego materiału Trybunał uważa, że Rząd nie przedstawił żadnych faktów bądź argumentów zdolnych przekonać go do przyjęcia innej konkluzji w niniejszej sprawie. Zważywszy na swoje orzecznictwo w tym przedmiocie, Trybunał uważa, że w niniejszej sprawie długość postępowania była nadmierna i nie spełniła wymogu racjonalnego czasu trwania postępowania.

Zatem nastąpiło naruszenie art. 6 § 1.

II. ZASTOSOWANIE ARTYKUŁU 41 KONWENCJI

28. Artykuł 41 Konwencji przewiduje:

„Jeśli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów, oraz jeśli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi potrzeba, słuszne zadośćuczynienie pokrzywdzonej stronie.”

A. Szkoda

29. Skarżąca domagała się kwoty 50 000 euro i 200 euro miesięcznej pensji z tytułu szkody niemajątkowej.

30. Rząd uznał roszczenia skarżącej za nadmierne.

31. Trybunał uważa, że skarżąca musiała doznać szkody niemajątkowej. Decydując na zasadzie słuszności, zasądza na rzecz skarżącej kwotę 5 000 euro na tej podstawie.

B. Odsetki z tytułu zwłoki

32. Trybunał uważa za odpowiednie, że odsetki z tytułu zwłoki w wypłacie zadośćuczynienia w terminie powinny być ustalone zgodnie z marginalną stopą procentową Europejskiego Banku Centralnego plus trzy punkty procentowe.

Z TYCH PRZYCZYŃ TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *Uznaje*, że skarga jest dopuszczalna;
2. *Uznaje*, że doszło do naruszenia art. 6 § 1 Konwencji;
3. *Uznaje, że*
 - (a) pozwane państwo ma wypłacić skarżącej, w ciągu trzech miesięcy od dnia, kiedy wyrok stanie się prawomocny zgodnie z art. 44 § 2 Konwencji 5 000 euro (pięć tysięcy euro) z tytułu szkody niemajątkowej, przeliczone na polskie złote według kursu z dnia realizacji wyroku plus jakikolwiek podatek, jaki może być pobrany;
 - (b) od wygaśnięcia powyższego trzymiesięcznego terminu do momentu zapłaty zwykłe odsetki będą płatne od powyższej kwoty według marginalnej stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego plus trzy punkty procentowe;
4. *Oddala* pozostałą część żądania skarżącej dotyczącą słusznego zadośćuczynienia.

Sporządzono w języku angielskim i ogłoszono na piśmie 28 września 2004 r.,
zgodnie z art. 77 § 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Françoise ELENS-PASSOS
Kancelarz Sekcji

Nicolas BRATZA
Przewodniczący